

תת"ע 8007/02/13 - מדינת ישראל נגד רוימי שמעון רוימי שמעון

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

22 אוגוסט 2016

תת"ע 8007-02-13 מדינת ישראל נ' רוימי שמעון(עציר)

לפני כבוד השופטת לאה שלזינגר שמאי
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם רוימי שמעון רוימי שמעון (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עוה"ד קמינסקי

הנאשם הובא באמצעות שב"ס

ב"כ הנאשם עוה"ד נוריאלי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של נהיגה בשכרות מכוח סירוב, בניגוד לסעיפים 62(3) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961.

2. הנאשם המחזיק ברשיון נהיגה משנת '96 ולחובתו 25 הרשעות קודמות, מהן: נהיגה תחת השפעת אלכוהול מ-2014, מהירות מופרזת, אור אדום, נהיגה בשכרות מ-2008, נהיגה בזמן פסילה ועוד.

בפלילים לחובתו ה"ק בעבירות רכוש, שיבוש מהלכי משפט, הפרעה לשוטר, סמים, אלימות, איומים, ועוד בגינם ריצה מאסרים בפועל.

3. לאור עמדת המאשימה למאסר, בהחלטתי מיום 22.3.16 הוריתי לשירות המבחן להגיש תסקיר בעניינו של הנאשם תוך בחינת שאלת התמכרותו של הנאשם לאלכוהול, בשים לב לעובדה כי לנאשם 2 הרשעות קודמות
עמוד 1

בעבירות הקשורות לנהיגה בשכרות/תחת השפעת אלכוהול.

בתסקיר מיום 27.6.16, סקרה קצינת המבחן את נסיבותיו האישיות של הנאשם ואת עברו.

הנאשם מוכר לשירות המבחן מאבחונים קודמים שנערכו בעניינו. הנאשם בן 37, רווק, אשר ריצה עד לא מכבר מאסר של 17 חודשים בגין מגוון עבירות פליליות.

בהתייחס לעבירה נשוא הדיון, קצינת המבחן התרשמה כי מדובר בעבירה שמייצגת את אורח החיים ההתמכרותי שמנהל הנאשם. הנאשם במפגש ביטא בלבול רב והתקשה להבין בגין איזו עבירה מתנהל המפגש.

קצינת המבחן ציינה, כי מהיכרות ממושכת עמו לאורך השנים והתרשמות נוכחית, מדובר באדם אשר מתקשה להיענות לצווים משפטיים ולמעורבות שירות המבחן. קצינת המבחן העריכה, כי הנאשם פיתח אורח חיים התמכרותי והתרשמה מהמשך התנהגות על פי דפוסי חשיבה והתנהגות שוליים.

להערכתה, למרות שייתכן והנאשם זקוק לטיפול מעמיק וייסודי בבעיית ההתמכרות לחומרים משני תודעה, וכי המסוכנות להשנות עבריינות קיימת וגבוהה בהעדר טיפול מעמיק, אולם, עצם החזרתיות יכולה ללמד על העדר כוחות והעדר התאמה כיום להשתלב בטיפול מעמיק ותובעני במסגרת סמכותית. קצינת המבחן התרשמה מפרוגנוזה נמוכה להצלחת טיפול. לפיכך, קצינת המבחן לא באה בהמלצה בעניינו של הנאשם.

4. בדיון מיום 20.7.16 טענו הצדדים לעונש.

התביעה בקשה כי ביהמ"ש יגזור על הנאשם מאסר בפועל לאור חומרת העבירה ועברו, וכן יורה על פסילת רשיונו למשך 10 שנים בהתאם לסעיף 40 א לפקודת התעבורה. כמו כן עתרה לעונשים של מע"ת, פע"ת וקנס.

ההגנה בקשה שלא להחמיר עם הנאשם הן לאור חלופי הזמן ממועד העבירה והן לאור העובדה שהרשעותיו הקודמות הינן ישנות.

בהשלמת טיעונו בכתב, הוסיף ב"כ הנאשם וטען כי אין מקום להפעיל את סעיף 40א לפקודה לאור כוונת המחוקק, כפי שעולה מדברי ההסבר לתיקון הפקודה, ובשים לב לעמדת המאשימה אשר לא עתרה למעצרו של הנאשם או למצער לפסילת רשיונו עד תום ההליכים.

ב"כ הנאשם הפנה לפ"ל 130-01-14 מד"י נ' מכטינגר בו נמנע ביהמ"ש מלהטיל מאסר על הנאשמת על אף שהורשעה בעבירה של נהיגה בשכרות, לאחר שלחובתה כבר צברה 2 ה"ק בעבירה של נהיגה תחת השפעת אלכוהול ונהיגה בשכרות.

5. כאמור לעיל, מדובר בעבירה חמורה ומסוכנת של נהיגה בשכרות, ואין צורך להכביר מילים על מסוכנותה, הן לנהג והן ליתר המשתמשים בדרך. מדובר בעבירה אשר הפכה למכת מדינת ושומה על ביהמ"ש להילחם בתופעה שלילית זו ולהחמיר בענישה בגין עבירה זו כגורם מרתיע.

כבר רבות נאמר ונכתב על ההשלכות ההרסניות שעלולות להיגרם כתוצאה מנהיגה בשכרות.

חומרה יתרה במקרה דנן, בו אין המדובר במעידה חד פעמית, שכן זו הפעם השלישית שהנאשם נתפס נוהג בשכרות/תחת השפעת משקה משכר.

6. בית המשפט העליון עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על חומרת העבירה של נהיגה בשכרות אשר מחייבת ענישה מחמירה ומרתיעה כחלק ממדיניות המאבק בתאונות הדרכים ומניעת הקטל בכבישים.

ברע"פ 2148/11 רומן סמולנסקי נ' מדינת ישראל, אישר ביהמ"ש העליון את החלטת ביהמ"ש המחוזי אשר הוסיף על גזר דינו של בימ"ש קמא 4 חודשי מאסר בפועל, לנהג שנתפס בפעם השנייה נוהג בשכרות, למרות המלצת שרות המבחן (בביהמ"ש המחוזי) על ריצויו בעבודות שירות.

כב' הש' ס. ג'ובראן קבע כי: "נדמה כי אין צורך להכביר מילים על חומרת העבירה שביצע המבקש ועל הצורך בנקיטת מדיניות ענישה מרתיעה בעבירה של נהיגה בשכרות. כידוע, נהיגה במצב של שכרות מסכנת את חייהם של הנוהגים בכביש והיא מהווה גורם מרכזי למספרן הרב של תאונות הדרכים. לכן, יש לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה ולהעניש בחומרה נהגים הנתפסים כאשר הם נוהגים בשכרות ... נהיגה במצב שכרות היא עבירה המסכנת לא רק את הנהג פורע החוק אלא את הנוסעים עימו ואת המכוניות שבקרבתן הוא נוסע. נהג אשר מוכן לנהוג במצב של שכרות צריך לדעת, כי באם ייתפס, צפוי הוא להיענש בחומרה רבה".

ברע"פ 3638/12 וקנין נ' מדינת ישראל קבע בית המשפט העליון:

"נזכור כי הנהיגה בשכרות היא מן הרעות החולות שבכביש, שסכנתן בצדן ועלולות לגרום לאסונות, בחינת 'מכונת מוות נעה'. ההחמרה היא גישת המחוקק, וסטייה ממנה היא חריג, והמחמיר אינו מפסיד".

ברע"פ 2238/09 מראד נגדי נ' מדינת ישראל, נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של נהיגה בשכרות מכח סירוב ונגזרו עליו 60 ימי מאסר, פסילה למשך 3 שנים, ועונשים נוספים.

"בית משפט זה כבר עמד על הצורך בנקיטת מדיניות ענישה מחמירה בעבירות של נהיגה בשכרות, לשם חיזוק ההרתעה בקרב הנהגים, וכביטוי לחומרת המעשה (ראו, למשל, רע"פ 8387/06 אלייא נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 1.11.2006)). בענייננו, עברו הפלילי של המבקש, כמו גם העובדה שזו הפעם השנייה בתקופה קצרה שהוא מורשע בעבירה של נהיגה בשכרות, מצדיקים, לכל הפחות את העונש שנגזר עליו, ולא ניתן לומר כי מדובר בעונש שחורג לחומרא".

ברע"פ 5077/07 **יפים שטרנברג נ' מ"י**, אישר ביהמ"ש העליון עונש מאסר בפועל בן 24 חודשים בגין נהיגה בשכרות ותאונה, לנהג בשכרות בפעם השנייה, מתוכם 8 חודשי מע"ת שהופעל, וזאת בנוסף לתקופת פסילה בפועל בת 10 שנים.

ברע"פ 444/08 משה יוסף נ' מ"י, אישר ביהמ"ש העליון עונש מאסר בפועל בן 9 חודשים לנהג בשכרות בפעם השנייה, לאחר שביהמ"ש המחוזי הפחית מעונש המאסר של 12 חודשים שהטיל ביהמ"ש לתעבורה, וזאת למרות טענת עמוד 3

הנאשם לנסיבות אישיות מיוחדות.

ור' גם עפ"ת 25477-08-10 שאני נ' מד"י ועפ"ת 15932-06-10 מד"י נ' פטרוב, בו הטיל ביהמ"ש המחוזי (כב' השופט צ. גורפינקל) על הנאשם, שהורשע בפעם השניה בעבירה של נהיגה בשכרות, 6 חודשים מאסר בפועל.

בפ"ל 130-01-14 אליו הפנה הסנגור אין כדי לסייע לנאשם דנן, כיוון שעובדותיו ונסיבותיו שונות בתכלית מן התיק דנן, כפי שיפורט להלן. ראשית שם הנאשמת הודתה וחסכה זמן שיפוטי ואילו כאן הנאשם לא לקח אחריות ובחר לנהל התיק. שם הנאשמת צלחה את מבחני הביצוע בבדיקת המאפיינים ולא ניכרה בה השפעת אלכוהול ואילו כאן הנאשם כשל במרביתם וההתרשמות היתה כי הוא מצוי תחת השפעת משקה משכר. שם התסקיר המליץ על עונשים של מאסר מותנה פסילה וצו מבחן ואילו כאן, שר"המב לא בא בהמלצה ביחס לנאשם וקבע, כי קיים סיכון משמעותי להמשך מעורבות עבריינית ופורצת גבולות. שם נסיבותיה האישיות של הנאשמת חריגות בהיותה אם חד הורית ל-2 קטינים ואילו במקרה דנן אין בנסיבותיו האישיות של הנאשם כדי להצדיק חריגה מהעונש הראוי וההולם.

אכן, למזלו של הנאשם ולמזלם של המשתמשים האחרים בדרך, שדרכם לא הצטלבה באותה שעה בדרכו של הנאשם, לא אירעה תאונה שבה נפגע אדם. יחד עם זאת, אין מקום, בשל תוצאה מקרית זו, לפטור את הנאשם כליל מעונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה ופסילה ארוכה שיש בהם כדי להביע את סלידת החברה מהתנהגותו החמורה של הנאשם ולהרתיע אותו ואת הרבים מלעבור עבירות דומות בעתיד.

ושבו, לא למותר להזכיר, כי הענישה אינה מכוונת רק כנגד הנאשם, וגלום בה גם מסר לציבור הרחב, מסר שיהיה בו כדי להרתיע עבריינים בכוח בתחום זה בדרך של קביעת רף ענישה גבוה, נוכח המציאות העגומה של הקטל בכבישים הממשיך לגבות מחיר דמים כבד כעניין של יום-יום. מבחינה זו, גם אם נכון הדבר כי עד כה רמת הענישה במקרים דומים לא כללה עונשי מאסר בפועל, הרי שהמציאות האמורה השוררת היום בארץ, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה.

7. כבר נפסק כי נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן יכולות לעמוד מול שיקולי הענישה כאשר אלו חמורים. במקרה דנן, סבורתני כי האינטרס הציבורי גובר להגן על שלום הציבור גובר על נסיבותיו האישיות של הנאשם. יתר על כן, ובשם לב לתסקיר שירות המבחן, גם לא מצאתי נסיבות מיוחדות לקולא. חומרה יתרה כאמור במקרה דנן, הנאשם נתפס נוהג בשכרות/תחת השפעת משקה משכר פעם שלישית ובכך מסכן לא רק את עצמו אלא גם את המשתמשים בדרך.

8. אשר לתקופת הפסילה, עפ"י סעיף 40 א (א) (1) לפקודת התעבורה, אם ב-10 שנים שקדמו לביצוע העבירה הורשע הנאשם לפחות פעמיים בעבירות המנויות בסעיף ובכללן נהיגה בשכרות ונהיגה בפסילה, דינו בנוסף לכל עונש אחר פסילת רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת מעשר שנים.

עפ"י גיליון הרשעות קודמות של הנאשם, הוא הורשע בעבירה של נהיגה בשכרות ביום 13.11.08 ובעבירה של נהיגה בזמן פסילה ביום 8.3.04, שהינם מוקדמים למועד העבירה דנן שבוצעה ביום 16.2.13 ובתוך פחות מ-10 שנים מיום

גזה"ד הראשון. לפיכך במקרה דנן חל סעיף 40א (א) (1) לפקודת התעבורה.

יצוין כי עפ"י הכרעת הדין מיום, הנאשם הורשע בנהיגה בשכרות לא רק בשל סירובו לבצע בדיקת נשיפה אלא גם ע"ס הודאתו ששתה משקה משכר בכמות ניכרת וכשלונו במבחני הביצוע בבדיקת המאפיינים, שהצביעו על שכרותו.

לפיכך אין בידי לקבל טענת הסנגור כי הפעלת הסעיף במקרה דנן מנוגדת לכוונת המחוקק.

לפסילה ממושכת זו הצדקה גם לאור האמור בתסקיר שר"המב כי הנאשם מכור לחומרים משני תודעה וכי הוא לא התמיד בהליכי הגמילה והשיקום ונשקפת ממנו סכנה משמעותית להישנות העבירות.

9. לאחר ששקלתי טיעוני הצדדים ולאור כל האמור לעיל, אני מחליטה לגזור על הנאשם העונשים הבאים:

אני דנה את הנאשם למאסר למשך 5 חודשים שירוצה מאחורי סורג ובריח מהם 45 ימים בחופף למאסר אותו מרצה עתה והיתרה במצטבר.

אני דנה את הנאשם ל- 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים.

הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים.

מאחר וגזרתי על הנאשם מאסר, לא אשית עליו קנס.

הנאשם יאסר לאלתר.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי מחוז מרכז.

ניתנה והודעה היום י"ח אב תשע"ו, 22/08/2016 במעמד הנוכחים.

לאה שלזינגר שמאי, שופטת

עמוד 5

הוקלד על ידי ליאת קחלון